

Araguaia

amb el Bisbe Casaldàliga
per les causes de l'alliberament.

Rivadeneyra, 6 - 10è
08002 BARCELONA
Tel. 93 317 61 77
Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@latinmail.com

CARTA N. 50 - FEBRER 2006

CIRCULAR 2006: UTOPIA NECESSÀRIA COM EL PA DE CADA DIA

"Poesia necessària com el pa de cada dia" diu el poeta. Poesia i utopia rimen bé, i ambdues ens són totalment indispensables per travessar el túnel. No acceptem aquesta societat oficial que redueix la vida humana a mercat o, en el millor dels casos, es proposa l'objectiu, sempre aplaçat, de reduir la fam a la meitat...

Estem indignats i perplexes. Moltes veus, des de molts angles, confessen que estem en crisi. I que, així les coses, no li va bé ni a Déu ni al Món.

Estar en crisi, però, no és necessàriament una desgràcia. La crisi és la febre de l'esperit. On hi ha febre hi ha vida. Els morts no tenen febre.

No es tracta d'ignorar la realitat. Encara més: s'ha d'assumir i transformar, radicalment. Ara ja no ens conformem en proclamar que "un altre món és possible"; proclamem que és factible i ho fem. L'Agenda Latinoamericana Mundial que estem preparant pel 2007 es titula precisament "Exigim i fem una altra democràcia". "A baix -amb el poble- i a l'esquerra", diuen els zapatistes en "l'altra campanya". I ja s'ha anunciat que anem "cap el socialisme del Segle XXI", amb "la Humanitat com a subjecte" del canvi.

La utopia és necessària perquè la desigualtat entre rics i pobres augmenta, segons la ONU, fins i tot en països del Primer Món. La Nostra Amèrica, segons la OEA, és la regió més injusta, per aquesta desigualtat sistemàtica. Hi ha més riquesa a la Terra, però hi ha més injustícia. Àfrica ha estat anomenada "la presó del món", una "Shoá" continental. 2.500 milions de persones sobreviuen a la Terra amb menys de 2 euros al dia i 25.000 persones moren diàriament de fam, segons la FAO. La desertització amenaça la vida de 1.200 milions de persones en un centenar de països. Als immigrants els és negada la fraternitat, la terra sota els peus. EEUU construeix un mur de 1.500 quilòmetres contra Amèrica Llatina; i Europa, al sud d'Espanya, aixeca un mur contra Àfrica. Tot plegat, a més d'injust, és programat. Un immigrant africà, en una estremidora carta, escrita "darrera els murs de separació", adverteix: "els prego que no pensin que és normal que visquem així, perquè, de fet, és el resultat d'una injustícia establerta i sostinguda per sistemes inhumans que maten i empobreixen... No recolzin aquest sistema amb el seu silenci...".

Però la Humanitat "es mou"; i està fent un gir cap a la veritat i cap a la justícia. Hi ha molta utopia i molt compromís en aquest planeta desencantat. Algú ha recordat que el segle XX "ha estat un immens cementiri d'imperis: el britànic, el francès, el portuguès, l'holandès, l'alemany, el japonès i el rus". Queda, trontollant, l'imperi dels Estats Units, que caurà també. "Amèrica Llatina s'allunya de la tutela dels Estats Units" i Àsia ha donat l'esquena als Estats Units a la primera cimera, organitzada per l'ASEAN. La UNESCO ha declarat Patrimoni de la Humanitat la Diversitat Cultural. El Segle XXI -que ja sabem que serà un segle místic- serà també el segle del Medi Ambient.

El diàleg ecumènic i el diàleg interreligiós creixen a diversos nivells, com un nou paradigma de la fe religiosa i de la pau mundial. Les Esglésies, les Religions, es trobaran necessàriament i hauran de

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

Amèrica - Carisma - Esperança - Pobres - Negres - Indis - Terra - Fidelitat - Regne - Pasqua

posar-se en pau per a la pau del món. A l'Església Catòlica, dins d'una monòtona continuïtat oficial, que ja era d'esperar, moltes comunitats i molts col·lectius de reflexió teològica i de pastoral saben ser simultàniament fidels i lliures. Anem aprenent a ser Església adulta, una i plural. Si rebutgem la dictadura del relativisme, també rebutgem la dictadura del dogmatisme. No permetrem que el Concili Vaticà II sigui un "futur oblidat"; i fins i tot urgim el procés de preparació d'un nou Concili, veritablement ecumènic, que aporti des de la fe cristiana la tasca d'humanitzar la Humanitat.

A la Nostra Amèrica s'està preparant la V Conferència Episcopal, anomenada "CELAM V". Un primer text, de consulta, resulta molt poc estimulant, com escrit "per teòlegs que ja estan al cel" ironitza un vell teòleg. Ens tocarà suplir alternativament i no permetre que aquest CELAM V oblidí Medellín. Hi ha prioritats socio-pastorals, a la Nostra Amèrica, que ens exigeix realisme i utopia, coherència i compromís, sense possible ajornament.

Aquí, a casa, a la Prelatura de São Félix do Araguaia, seguim caminant, ara amb el bisbe Dom Leonardo. No ens falten desafiaments. Continuen sense solucions el campament davant de l'Hisenda Bordolândia, ja expropiada; la Gleba Liberdade, d'acampats també, fa gairebé 3 anys que estan esperant; i l'aldea Xavante Marawatsede amb 13 anys de tensió. (Les polítiques agrària i indigenista del nostre Brasil estan encallades, per "respecte" al latifundi, a l'agronegoci i a la èlit político-rural). A l'Assemblea Pastoral d'aquest any hem reafirmat les tres prioritats de la nostra Església particular: formació, autonomia i pastoral socio-política.

Ens estem preparant per la gran Romeria dels Màrtirs de la Caminada, a Riberao Cascalheira, els dies 15 i 16 de juliol, amb ocasió del 30è aniversari del martiri del Pare João Bosco Penido Burnier. Amb el nostre P. João Bosco fem memòria també de tots aquells i aquelles que van donant la seva vida pel Regne, particularment a la Nostra Amèrica. El lema de la Romeria és "Vides pel Regne de la Vida". Entre tantes memòries destaquem la figura del patriarca de la causa indígena, Sepé Tiarajú, en el 250 aniversari de la seva heroica mort.

Fer memòria del martiri és vital per cada poble, vital per a l'Església de Jesús. Si perdem la memòria dels màrtirs, perdem el futur dels pobres.

Jo segueixo en el meu assossegament de jubilat, experimentant "la pobresa biològica" amb les seves limitacions. En compensació he pogut editar alguns llibres, com a fills de la vellesa. Es permet publicitat comercial?: "Murais da Libertação", amb Cerezo Barredo, ed. Loyola; "Orações da Caminhada", ed. Verus; "Quando los dias dan que pensar", ed. PPC; "Cartas marcadas", ed. Paulus/Brasil; "Con Jesús, el de Nazaret", amb José Luis Cortés, ed. PPC; "Els ulls dels pobres", amb Joan Guerrero, en castellà i en català, Edicions 62.

Seguim editant utopia, compromís, transparència, vida. I recordem que la utopia ha de ser verificada en la praxis diària, que "l'esperança només es justifica en els que caminen" i que "ens és donada per servir els desesperançats". Per aquest servei penso que avui se'ns demana, sobretot, un testimoni coherent, una proximitat samaritana, una presència profètica.

A tots, a cadascú i a cadascuna a qui dec amiat, gratitud i carta, una entranyable abraçada en la pau militant de l'Evangeli.

Pere Casaldàliga
Circular 2006

VISITA A SAO FÉLIX DO ARAGUAIA

Publiquem la carta, que Joao Pedro Stedile, portaveu i membre de la Direcció Nacional del Moviment Sense Terra, ha fet arribar a tota la militància després de la seva visita a Sao Félix do Araguaia. Creiem que es un bon retrat del treball del Bisbe Pere, i del seu ressò en els moviments socials de Brasil.

Sao Paulo, 30 de desembre de 2005

Benvolguts companys dels nostre estimat Moviment,

Estic aprofitant les últimes hores d'aquest llarg i difícil 2005, per explicar-vos, que he estat aquest dies visitant el nostre estimat Pere Casaldàliga.

Vaig anar a Sao Félix do Araguaia. Pere, com vol que li diguin m'havia convidat moltes vegades, des de dels temps de la CPT, i més recentment per participar en activitats amb professors de la Prelatura. Desgraciadament mai no havia pogut per altres compromisos assumits. Sempre, però, vaig tenir les ganes d'anar a visitar-lo i em sentia en deute. Així que, vaig aprofitar aquests dies tranquils de final d'any, per visitar el nostre estimat Pere, que tantes lliçons ens ha donat.

El medi...

Per començar, no tenia ni idea de com seria la ciutat de Sao Felix do Araguaia. En Pere la coneix com casa seva. Va arribar allà als finals de la dècada dels 60, després de 7 dies de camió. No era ni municipi. Ara, encara és una petita ciutat de no més de 7.000 habitants, als marges del Riu Araguaia. Està al nord del Mato Grosso, a la frontera. A l'altre costat, l'illa do Bananal habitada per 16 pobles índigenes, estat de Tocantins. S'arriba allà amb autobús, després de 26 hores de carretera, sortint de Goiania, o en un vol prohibitiu de car, que surt dos cops de setmana de Brasília.

La Prelatura és enorme des del punt de vista geogràfic, gairebé de la mida de Sergipe. Té 15 municipis, poca població, i molts latifundis. La població és divideix, entre els originaris pobles índigenes que sempre han viscut als marges dels rius carregats de peixos de la regió, els "caboclos ribeirinhos"(*1) que en les últimes dècades vingueren del norest buscant un lloc al sol, tranquil. A la dècada dels 70, va arribar el capital per apoderar-se de les seves terres, i for-

mar grans latifundis, amb hisendes de fins 300 mil hectàrees. Els seus propietaris no vingueren. Es van quedar a Goiania, Cuiaba i Sao Paulo. Però van portar l'opressió, l'encarregat, la violència, els pistolers i el treball esclau, que encara, sorprenentment existeixen a la regió. A les últimes dècades van venir molts migrants dels sur, "gauxus"(*2), de Parà, sommant amb terra per treballar. Aquest és el món d'en Pere.

En aquest món perdut, en el mapa de Brasil i enmig de tantes injustícies, en Pere sempre ha esta al costat del pobres: indis, caboclos, peons, sem-terres, treballadors esclaus, inmigrants del sur. I lluitant intransigentment contra el latifundi, l'opressió i el capitalista que va venir del sur.

Ell i els seus companys missioners, ho van pagar car. En els temps impunes de la dictadura, molts van pagar amb la pròpia vida aquesta opció. El pare Francisco Jentel, Pare Joao Bosco (assassinat per un policia que el va confondre amb en Pere). Altres, no van aguantar tantes pressions i van marxar. Però no va ser en va. Sao Félix no es va transformar en una immensa Hisenda. Allà va haver-hi resistència i hi ha ara, poble organitzat i conscient.

Sempre ha defensat que les injustícies tan sols es combaten amb l'organització del propi poble, i el paper de l'església era i ha de ser un servei permanent per l'organització del poble. Així ho va fer amb la seva Prelatura, a l'església de Sao Félix, i així va fer amb la seva influència profètica en ajudar a organitzar el Consell Indigenista Missioner, CIMI, i la Comissió Pastoral de la Terra. Tots dos, com a ell mateix li agrada reafirmar, per ser tan sols església al servei de l'organització dels pobres.

Els canvis

En Pere, s'ha dedicat incansablement a aquest treball concientitzador, organitzador, com un veritable pastor al mig i amb el seu poble des de 1971. El 2005, vençut per l'edat, en haver complert 75 anys, es va jubilar del càrrec de bisbe, tal com mana el dret canònic. Va haver tensió a l'església de Sao Félix i entre els seus amics i aliats de tot Brasil. La poderosa Roma no escoltava ningú.. Com tots els imperis té murs, no orelles. Se sap que van arribar a sonar quatre bis-

bes per anar a viure allà. Però per viure allà al mig del poble i respectar la seva caminada, és necessari ser un bisbe especial. Un dels possibles consultats, va arribar a exigir que abans en Pere, canviés de residència i sortís del bisbat. Una atac, ràpidament rebutjat per tota la comunitat.

Finalment, fou designat un altre Bisbe, Dom Leonardo Steiner, franciscà, que ha sabut comprendre la caminada del poble de Sao Félix, s'ha integrat a ella, i està vivint a la mateixa casa amb en Pere i els seus companys de missió.

Els descans... de l'incansable.

Vaig anar a Sao Félix a visitar un mestre. Un profeta. Un poeta. Un amic. Un lluitador del poble brasiler. Sabia que el mal de parkinson l'estava maltractant i l'impedia de fer viatges. Sabia dels seus vertígens i mals de cap que tant el maltracten. Però res d'això

l'està impedit de seguir donant-nos lliçons de vida. Ja no pot viatjar. I una vegada més ha donat testimoni de la seva coherència amb el poble. Podria haver escollit algun convent de la seva Catalunya, o d' alguna capital brasiler, més pròxim d'atencions mèdiques i d'elogis al seu passat. Però s'ha quedat a la mateixa casa, amb els seus companys. Amb els mateixos veïns, amb les mateixes converses, amb les mateixes visites quotidianes, en fi amb el mateix poble que ha estimat tant i a qui ha dedicat tota la seva vida. Perquè sortir ara, si ell és de Sao Félix?

Vaig veure durant la visita que segueix amb les seves reflexions profètiques, analitzant amb una claredat envejable els camins de l'església, els camins del nostre poble.
C o n t i n u a

creient més que mai, que només el poble organitzat pot conquerir canvis. Continua creient més que mai que tan sols la mobilització del poble pot i ha de moure muntanyes. Les muntanyes de l'explotació, de les injustícies, de la dependència externa, del capital estranger, del deute extern, del latifundi, dels bancs, dels interessos....

Segueix lluitant i denunciant que l'arrel de tots els mals a la terra està en l'existència del latifundi. **"Res no pot justificar el latifundi. Hem de lluitar sempre fins a extirpar el latifundi de la nostra societat"**, predica..

Té la força, amb tota la seva moral de bisbe, pastor i teòleg de l'alliberament, d'anunciar als quatre vents que **"el capitalisme és pervers, injust i deshumà. I per tant, anticristià."**

I amb tanta saviesa, segueix trobant temps, per exposar els seus pensaments en versos i poemes. Gran poeta que és, tot i que els dits no l'ajuden a escriure a l'ordinador, però amb la ment sana, no li falla, a l'hora de expressar en versos veritats i sentiments.

Em va donar de regal amb molta passió, un llibret recentment publicat per edicions Loyola, que porta la reproducció de totes les pintures murals que ell va estimular que fossin fetes, a cada una de les Esglésies del bisbat. I per a cada pintura, hi ha un poema. Revelador. Recomano que el busqueu a les llibreries. (Murais da Libertação-Bisbat de Sao Felix do Araguaia)(*3)

Vaig conèixer en Pere Casaldàliga, quan en temps de dictadura, ciclostilàvem i distribuïem clandestinament entre els estudiants de la PUC*(4) de Rio Grande un poema d'en Pere, homenatjant el Che. Imaginava en aquells temps ... com pot un bisbe fer un poema d'homenatge al Che? . Em quedava comparant en la meua imaginació, com si fos d'aquells comandants estereotipats per l'esquerra, vestit de verd oliva, alt, fort, fent discursos per guerrillers.

Alguns anys més tard, el vaig conèixer personalment, a través d'un amic comú, Germà Cecchin, quan ens va venir a visitar a Porto Alegre, i va anar a predicar, humilment en una ocupació urbana. D'allà vam anar cap al nostre acampament a la Encruzilhada Natalino*(5), que havia resistit i derrotat el famós Coronel Curió,

que també turmentava el treball pastoral a la regió amazònica d'en Pere.

I allà, a l'acampament, va alçar la veu, i d'això mai més me n'he oblidat, va posar la mà sobre l'evangeli, al mig de la celebració, i va dir **"gemans meus! En nom de Jesús de Natzaret, en nom del Deu alliberador, jo, bisbe de Sao Félix, us asseguro i prometo, que si us manteniu units, conquistareu la terra que som-mieu, i que és de tots i totes!.**

Va ser la força que ens feia falta, després de gairebé dos anys acampats. El Bisbe ens va assegurar en nom de Déu, que si ens manteníem organitzats, conqueriríem la terra.

I tenia raó. Tots els que van romandre acampats a "l'encruzillada" van conquerir la terra.

I sempre he repetit això a totes les famílies acampades, al llarg d'aquests 21 anys d'existència del Moviment Sem Terra, sobretot quan hi ha desànim entre els que pateixen més, lluitant sota "lonas pretas" (*6) dels latifundis i de les carreteres brasileres.

Durant tots aquests anys de lluita, en Pere s'ha mantingut sempre amb una coherència total al costat del sense terra, dels posseïros (*7), dels pobles indígenes. Sempre amb la seva paraula d'ànim. Fa anys, a Sao Paulo, i davant la campanya difamatòria que la gran premsa feia contra el moviment, en Pere no va dubtar, i en una roda de premsa va dir: **"Beneït sigui, el MST! Si no existís, l'hauríem de crear, perquè la missió de justícia es compleixi".**

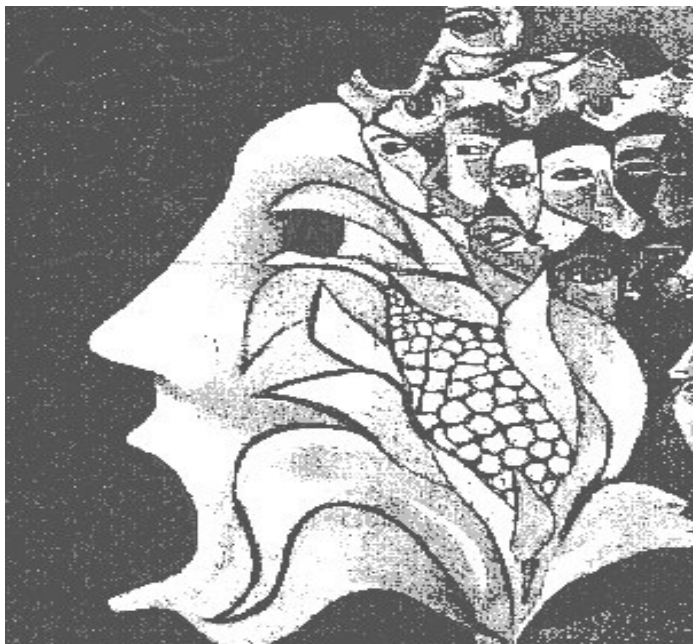
Ara, he anat allà a donar una abraçada a aquest mestre. He anat allà a visitar un poeta, un pare, un germà, un profeta.

He anat allà a visitar un gran company. Que ens ha donat tantes lliçons de vida. Li vaig portar una

abraçada no només personal, Li vaig portar l'estima de tota la militància del MST. Li vaig voler portar la gratitud de tots els sem-terra que tenen consciència de la seva lluita i resisteixen sota les "lonas pretas" per tot aquest Brasil i fora.

En Pere no necessita viatjar més. Nosaltres viatjarem per ell. En Pere no necessita predicar més als pobres. Les seves lliçons de vida són l'exem-

ple, per tots els militants socials del poble brasiler.

He tornat de Sao Félix amb les piles carregades, d'ànim, d'esperança, de persistència.

He tornat de Sao Félix amb l'ànima neta, i beneïda pel nostre mestre i exemple. Li vaig prometre que la nostra militància no s'oblidaria mai de les seves lliçons de vida.

Per això, he volgut compartir amb vosaltres aquesta visita.

Una gran abraçada.

Joao Pedro

NOTES DE TRADUCCIÓ:

*1- descendents d' indígenes i negres.

*2- Naturals de l'estat del Sur de Brasil Rio Grande.

*3- Aquest llibre tan sols s'ha publicat a Brasil.

*4- Universitat Catòlica Pontifícia

*5- Ocupació de Terra que va donar lloc al naixement del Moviment Sense Terra.

*6- Barraques de plàstic de terra, on s'aixopluguen els Sense Terra en les ocupacions.

*7- Camperol sense títol de terra que treballa.

LLATINOAMERICANA I MUNDIAL --- 2006: "PER UNA ALTRA HUMANITAT, UNA ALTRA COMUNICACIÓ"

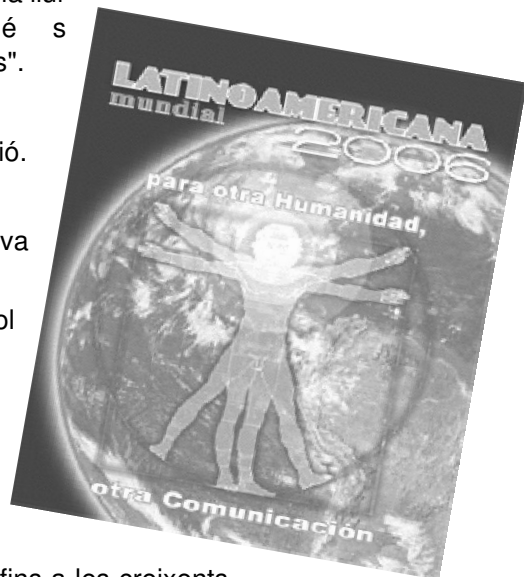
A aquestes alçades força gent tenim ja a les mans l'Agenda Latinoamericana i potser la fem servir per anotar-hi els nostres compromisos, les accions, les feines que, de formes molt diverses poden ser aportacions a aquesta altra comunicació que reclama l'Agenda, al mateix temps que els seus textos, les seves referències ens inspiren, animen i obren nous horitzons en el veure, jutjar i actuar en relació amb tot el que som i ens envolta. Que bé!

Alguns de nosaltres potser vam participar a les presentacions fetes a les nostres poblacions durant les últimes setmanes de l'any, del novembre ençà... És, a més, una eina que ens pot fer sentir ben units amb tantes persones i col·lectius per als quals un altre món és possible, una altra Humanitat és urgentment necessària...

I què ens està **comunicant** aquesta Agenda? Què ens sona en el cor? Com se'ns mouen les entranyes des d'aquestes perspectives que ens obre l'Agenda? Com ens canvia la mirada enfront de la realitat? Com descobrim que estem duent a terme noves formes de comunicació, que anem creixent en esperit crític enfront de la creixent desinformació a què sovint intenten sotmetre'ns alguns "mitjans d'informació"? Com va, tal i com ens hi invita el bisbe Pere, des de la presentació de l'Agenda, la nostra comunicació de cada dia amb els de casa nostra, tot re-aprenent constantment a escoltar i a parlar "de forma assertiva", que diuen? I amb els veïns i companys/es de feina? I com utilitzem els mitjans de comunicació electrònica?

Si anem desgranant plana a plana, dia a dia, tots aquests noms de l'Agenda, anem re-situant-nos en tot un seguit d'aspectes... El bisbe Pere, a la "introducció fraterna" ens planteja unes tasques pendents en el nostre veure-jutjar-actuar, que després l'Agenda anirà desgranant en la seva quarantena d'articles/comunicacions; les tasques pendents que ens senyala són les següents:

- La pràctica habitual de la comunicació: amb nosaltres mateixos, amb Déu, amb l'Univers, a la família, al veïnat, al treball, a la lluita i a la festa, a la vida. L'ésser humà és "el gran mitjà de comunicació"; després vénen "els mitjans".
- La conscienciació.
- L'educació responsable per a la comunicació.
- La "lectura" crítica de qualsevol informació.
- La creació de qualsevol informació alternativa i el recolzar-la constantment.
- La contestació organitzada contra qualsevol control, monopoli o mentida.
- El rebuig de qualsevol imperialisme cultural.

I acaba la presentació tot dient:

"I cada dia, des de l'espai més casolà del qual disposem fins a les creixents grans manifestacions, exercir aquesta suprema qualitat humana de la comunicació, en la veritat, en la comprensió, en la solidaritat. Comunicar-nos per conèixer-nos. Comunicar-nos per acollir-nos. Comunicar-nos per salvar-nos plegats".

NECESSITEM UNA ALTRA COMUNICACIÓ LA TROBADA - ARAGUAIA - 2006:

UNA INVITACIÓ A UNA FORMA "ALTRA" DE COMUNICAR-NOS:

PER APRENDRE, TAMBÉ NOSALTRES A SER UNA HOMES I DONES "ALTRES", UNA PETITA CÈL.LULA D'AQUESTA HUMANITAT "ALTRA".

Si ho recordeu bé, durant bastants anys, les nostres Trobades anuals tenien una forma concreta que es repetia, any rera any, i que era ben trobada: Conferència matinal amb preguntes, element d'anima-ció..., vídeo del Pere, dinar, taula rodona, celebració... Ens anava ben bé...

L'any passat, el 2005, 25è Aniversari del Martiri de Mons. Romero, vam fer una mena de salt al buit, amb les companyes i companys de "Dones a l'església" i del "Comitè Óscar Romero de Barcelona": ens vam convertir en "gent en camí, gent en romeria" "poble que no oblida", gent que canta i que celebra...

*Aquest any ens sembla que hem de fer també una "trobada" diferent: ser més "persones que es comuniquen", "col.lectiu que participa activament", "grup que es diu personalment i col.lectivament"... Això ens convida novament a fer un plantejament diferent i un projecte també diferent de la Trobada: que sigui més participativa, dinàmica, que ens impliqui més activament que ens convidi a "dir-nos" més de ple... Sabem que aquest és un camí d'assaig, de tempteig... Però, si volem aquesta Humanitat "altra", volem dir que no ens convé prendre petits riscos, i posar-nos també nosaltres a "assajar" nous estils, a temptejar altres possibilitats d'agrupar-nos, d'apropar-nos, d'escoltar-nos, de parlar-nos, d'expressar-nos, de sintonitzar els uns amb els altres? **Creiem que també a les nostres trobades anuals és bo que ens ho permetem, que ens ho proposem i que ens hi impliquem.***

Per això, la **Trobada "Necessitem una altra comunicació"** volem que sigui decididament també un assaig d'aquesta comunicació, dins de les limitacions que tenim en una trobada com la nostra... Què farem?

Al matí després de les presentacions..., farem **no** una exposició d'una única persona, sinó **una taula rodona amb la presentació d'anàlisi i d'experiències a nivells diversos de la comunicació: la que hi ha, la que no volem, la que es va inventant...**

A la tarda: Després del dinar, se'ns convidarà a participar en una certa creació col.lectiva: **un artista-tècnic en l'experiència d'utilitzar diverses formes de comunicació simbòlica-artística, ens convidarà a implicar-nos en camins d'expressió-comunicació.** Aquesta acció col.lectiva, ens portarà a **la celebració de l'Eucaristia,** que sempre és una acció simbòlica col.lectiva, per acabar la Trobada.

No us penséssiu que volem fer res de molt "raro", però ens sembla que ens cal a tots un bany de tas-tar nous camins, noves possibilitats... I estem convençuts que, **si, com es diu, venim a participar i ens hi posem de cor i a gust, serà una Trobada tant o més enriquidora que totes les altres.**

DES D'ARA, ESTEU CONVIDATS/DES A LA TROBADA/06 -TOT PARTICIPANT-HI DE PLE - TAL I COM ACABEM DE DIR-VOS.

ROMERIA DELS MÀRTIRS DE LA CAMINADA

La Romeria dels màrtirs tindrà lloc els dies 15 i 16 de juliol del 2006 al santuari dels màrtirs de la caminada a Ribeirão Cascalheira, Mato Grosso, Brasil, a la prelatura de Sao Felix do Araguaia. El lema d'aquesta Romeria és **VIDES PEL REGNE DE LA VIDA.**

Les activitats fonamentals seran:

La nit del dia 15 (dissabte): Marxa-processó cap al santuari.

El matí del diumenge 16: Celebració eucarística.

Durant els dies de la Romeria hi haurà parades amb exposicions i artesanies, tot relacionat amb les lluites i l'organització popular, amb material específic (llibres, fulletons, música, emblemes, samarretes i altres símbols referents al martiri).

A la romeria s'hi congreguen familiars i companys/es de màrtirs, representants de les diferents pastorals i del moviment popular i les entitats solidàries amb forta incidència a la nostra Amèrica.

CON JESUS EL DE NAZARET

Aquest llibre és fruit de quatre mans, dues fantasies i una sola fe entremaliada: Pere Casaldàliga, bisbe i militant del Regne i, sobre tot, un ésser humà excepcional i José Luis Cortés, un evangelitzador alternatiu, es van trobar en les aventures del Regne i ofereixen junts una simfonia de poemes i dibuixos amb els que intenten que el missatge evangèlic "arribi" i sembli inquietut i esperança.

Està publicat en castellà per l'editorial PPC